RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 68.353/3
van 24 december 2020

over

een ontwerp van besluit van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie ‘tot uitvoering van de ordonnantie van XX XX 2020 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden’

CONSEIL D’ÉTAT
section de législation

avis 68.353/3
du 24 décembre 2020

sur

un projet d’arrêté du Collège réuni de la Commission communautaire commune ‘portant exécution de l’ordonnance du XX XX 2020 relative à l’allocation pour l’aide aux personnes âgées’

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

Op 24 november 2020 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Ministers, Leden van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, bevoegd voor Welzijn en Gezondheid verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie 'tot uitvoering van de ordonnantie van XX XX 2020 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden'.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 15 december 2020. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 december 2020.

*

Le 24 novembre 2020, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par les Ministres, Membres du Collège réuni de la Commission communautaire commune, en charge de l'Action sociale et de la Santé à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté du Collège réuni de la Commission communautaire commune 'portant exécution de l'ordonnance XX XX 2020 relative à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées'.

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 15 décembre 2020. La chambre était composée de Jo BAERT, président de chambre, Jeroen VAN NIEUWENHOVE et Koen MUYLLE, conseillers d'État, Jan VELAERS et Bruno PEETERS, assesseurs, et Annemie GOOSSENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Brecht STEEN, premier auditeur chef de section.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jeroen VAN NIEUWENHOVE, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 24 décembre 2020.

*

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2.1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie strekt tot de uitvoering van de ordonnantie van 10 december 2020 'betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden'. Verschillende bepalingen van het ontwerp zijn gebaseerd op de bestaande federale regeling, hetzij op bepalingen van de wet van 27 februari 1987 'betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap',[1] hetzij, wat sommige inhoudelijke aspecten betreft, op de regeling vervat in het koninklijk besluit van 5 maart 1990 'betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden',[2] hetzij, wat de procedurele aspecten betreft, op het koninklijk besluit van 22 mei 2003 'betreffende de procedure voor de behandeling van de dossiers inzake tegemoetkomingen aan personen met een handicap'.[3]

De belangrijkste wijzigingen ten aanzien van de bestaande federale regeling inzake de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (hierna: THAB) zijn de volgende:

- de evaluatie van de graad van verminderde zelfredzaamheid gebeurt voortaan door een door de bicommunautaire Dienst voor Gezondheid, Bijstand aan Personen en Gezinsbijslag (hierna: de Dienst) aangewezen arts of een multidisciplinair team aan de hand van een handleiding die wordt vastgesteld door de leden van het Verenigd College bevoegd voor welzijn en gezondheid (hierna: de ministers) (artikelen 2 en 3 van het ontwerp);
- het bedrag van het inkomen dat niet in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de tegemoetkoming, wordt voortaan bepaald aan de hand van twee categorieën, waarbij categorie B bestaat uit de personen met een handicap die een huishouden vormen en categorie A al de overige personen met een handicap zijn (artikel 24);
- de gevallen waarin ambtshalve herziening mogelijk is worden vereenvoudigd (artikel 40);
- er wordt voorzien in een controle door middel van steekproeftrekking (artikel 42);

[1] De artikelen 4, 33, 49, 50 en 51 van het ontwerp zijn gebaseerd op respectievelijk de artikelen 7, § 3, 10, 16, § 2, 16, §§ 7 en 8, en 16, § 6, van de wet van 27 februari 1987.

[2] De artikelen 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 en 53 van het ontwerp zijn gebaseerd op respectievelijk de artikelen 3, 6, § 1, 6, §§ 2 en 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 22*bis*, 4, 3 en 3*bis* van het koninklijk besluit van 5 maart 1990.

[3] De artikelen 3, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 45, 46 en 47 zijn gebaseerd op respectievelijk de artikelen 10, § 2, 3, 4, 6, 9, 10, §§ 1 en 3, 11, 13, 14, eerste lid, 15, 21, 17, 22, 23, §§ 1 tot 3, 20*bis*, 24, 27, 34 en 28 van het koninklijk besluit van 22 mei 2003.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

- er wordt uitdrukkelijk bepaald dat de Dienst de nodige overeenkomsten sluit met de kredietinstelling die instaat voor de uitbetaling en met de kredietinstellingen van de begunstigden van de tegemoetkoming (artikel 43);
- de gevallen waarin ambtshalve van de terugvordering van onterecht uitbetaalde tegemoetkomingen kan worden afgezien, worden uitgebreid (artikel 50);
- de verplichting wordt ingevoerd voor de begunstigde om bij de aanvraag van de tegemoetkoming mee te delen dat hij vergelijkbare vormen van ondersteuning ontvangt of heeft ontvangen, alsook het bedrag ervan (artikel 52).

2.2. Het ontwerp regelt onder meer:

- de wijze waarop de verminderde zelfredzaamheid wordt bepaald (artikelen 2 en 3);
- wat onder het begrip "huishouden" moet worden verstaan (artikel 4);
- wat onder het begrip "inkomen" van het huishouden moet worden verstaan en volgens welke criteria en op welke wijze het bedrag van dat inkomen wordt bepaald (artikelen 5 tot 23), alsook ten belope van welke bedragen het inkomen niet in aanmerking wordt genomen (artikel 24, § 1), afhankelijk van de categorie A of B waartoe men behoort (artikel 24, § 2), en de wijze waarop de voormelde bedragen worden geïndexeerd (artikel 24, § 3);
- door wie, vanaf wanneer en op welke wijze een aanvraag kan worden ingediend (artikelen 25 tot 27);
- de wijze waarop de Dienst de aanvraag behandelt, met inbegrip van de bewijswaarde van bepaalde gegevens (artikelen 28 tot 30) alsook de termijn waarbinnen de beslissing over de aanvraag moet worden genomen (artikel 31, §§ 1 en 2) en de door de Dienst verschuldigde verwijlintresten (artikel 31, §§ 3 en 4);
- het principe dat de tegemoetkoming enkel wordt toegekend als ze voordeliger is dan de integratietegemoetkoming en de inkomensvervangende tegemoetkoming die de aanvrager reeds ontvangt (artikel 32);
- de vermeldingen in de beslissing en de wijze waarop ze wordt meegedeeld (artikel 33), het tijdstip waarop het recht op de tegemoetkoming ontstaat (artikelen 34 en 35) en de geldigheidsduur van de beslissing (artikel 36);
- de wijze waarop de beslissing kan worden ingetrokken (artikel 37) en herzien, op aanvraag door de begunstigde (artikel 38) of ambtshalve door de Dienst (artikelen 39 en 40);
- de gevallen waarin en de wijze waarop de begunstigde aan de Dienst een wijziging met impact op de tegemoetkoming meedeelt (artikel 41);
- de wijze waarop de Dienst controles uitvoert door middel van steekproeftrekking (artikel 42);
- de wijze van uitbetaling van de tegemoetkoming (artikelen 43 en 44) en van eventuele voorschotten (artikel 45), alsook de wijze waarop de vervallen en bij het overlijden van de begunstigde niet uitbetaalde tegemoetkomingen worden uitbetaald (artikel 46);
- de schorsing van de tegemoetkoming bij opsluiting of opname van de begunstigde (artikel 47);
- de terugbetaling en de terugvordering van ten onrechte uitbetaalde tegemoetkomingen, de termijn waarbinnen en de wijze waarop dat gebeurt, alsook de gevallen waarin de Dienst ambtshalve kan afzien van de terugvordering (artikelen 48 tot 51);

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

- de verplichting voor de begunstigde om bij de aanvraag van de tegemoetkoming mee te delen dat hij vergelijkbare vormen van ondersteuning ontvangt of heeft ontvangen, alsook het bedrag ervan (artikel 52);
- de wijze waarop, bij wijze van overgangsmaatregel, de graad van verminderde zelfredzaamheid wordt vastgesteld, waarbij nog een beroep wordt gedaan op de artsen of de multidisciplinaire teams die zijn aangewezen door of onder het toezicht staan van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid (artikel 53);
- de inwerkingtreding van het te nemen besluit op 1 januari 2021 (artikel 54).

RECHTSGROND

3. Het ontworpen besluit vindt in beginsel rechtsgrond in de bepalingen van de ordonnantie van 10 december 2020 die worden vermeld in het eerste lid van de aanhef, onder voorbehoud van wat volgt.

In de plaats van artikel 20, tweede lid, van de voormelde ordonnantie, dat geen machtiging bevat aan het Verenigd College, moet worden verwezen naar artikel 20, vierde lid, ervan. Die bepaling biedt rechtsgrond voor artikel 52 van het ontworpen besluit.

Artikel 28, § 2, tweede lid, van het ontworpen besluit, dat de bewijswaarde van bepaalde gegevens regelt, vindt mede rechtsgrond in artikel 21, § 3, vijfde lid, van de ordonnantie van 10 december 2020, in zoverre het elektronisch bewaarde gegevens betreft. De verwijzing naar die rechtsgrondbepaling moet dan ook worden toegevoegd in het eerste lid van de aanhef.

VORMVEREISTEN

4. Onder meer de artikelen 28 en 29, § 2, van het ontwerp regelen de verwerking van persoonsgegevens met betrekking tot aanvragers en begunstigden, terwijl uit het aan de Raad van State bezorgde dossier niet blijkt dat het ontwerp om advies werd voorgelegd aan de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Artikel 36, lid 4, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 'betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)', gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 'tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit', te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking. Het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit moet bijgevolg nog worden ingewonnen vooraleer het ontwerp doorgang kan vinden.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

De omstandigheid dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds werd ingewonnen over het voorontwerp dat heeft geleid tot de ordonnantie van 10 december 2020 doet geen afbreuk aan deze conclusie, aangezien het hier gaat om nieuwe aanvullende regels inzake de verwerking van persoonsgegevens.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het inwinnen van het voornoemde advies nog wijzigingen zou ondergaan,[4] moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

5. Bij artikel 2 van het ontwerp worden de ministers gemachtigd om een "handleiding" vast te stellen aan de hand waarvan de graad van verminderde zelfredzaamheid wordt geëvalueerd.

Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, in het verleden reeds meermaals heeft opgemerkt, kan het toekennen van een verordenende bevoegdheid door het Verenigd College aan een of meer van zijn leden, enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft.

De huidige "handleiding", die vervat is in het ministerieel besluit van 30 juli 1987 'tot vaststelling van de categorieën en van de handleiding voor de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid met het oog op het onderzoek naar het recht op de integratietegemoetkoming', kan niet worden beschouwd als een aangelegenheid van bijkomstige aard of van beperkt belang, aangezien de bedragen van de tegemoetkoming, die uiteenlopen van 1.062,55 euro tot 7.132,63 euro,[5] worden bepaald door de graad van verminderde zelfredzaamheid. Het vaststellen van criteria voor het evalueren van de graad van verminderde zelfredzaamheid moet dan ook door het Verenigd College zelf gebeuren en kan niet worden opgedragen aan de ministers, tenzij wat betreft bijkomstige elementen ervan.

Het gegeven dat de huidige handleiding reeds bij een ministerieel besluit is vastgesteld doet geen afbreuk aan die conclusie.[6] Overigens bevatten de artikelen 3 en 3*bis* van het koninklijk besluit van 5 maart 1990 zelf reeds een aantal elementen voor het bepalen van de graad van verminderde zelfredzaamheid, die in de ontworpen regeling volledig wordt overgelaten aan de ministers.

[4] Namelijk andere wijzigingen dan diegene waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of wijzigingen die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt.

[5] Zie artikel 8, § 1, van de ordonnantie van 10 december 2020.

[6] Dat ministerieel besluit werd genomen zonder dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State erover werd geraadpleegd.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

Artikel 3

6. Overeenkomstig artikel 3, zesde lid, van het ontwerp is het onderzoek van de begunstigde "onderworpen aan de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, wat onder meer inhoudt dat de begunstigde het recht heeft om zich te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon".[7] Deze bepaling is overbodig – aangezien de toepasselijkheid van die wet volgt uit die wet zelf – en bovendien misleidend en verwarrend. De indruk ontstaat daardoor immers dat die wet niet van toepassing is wanneer dat niet uitdrukkelijk wordt bepaald in dit ontwerp. De gemachtigde bevestigde dat de ontworpen bepaling kan worden weggelaten.

Indien het de bedoeling zou zijn om specifiek in herinnering te brengen dat de begunstigde het recht heeft om zich te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon, kan eventueel worden geschreven: "Overeenkomstig artikel 7, § 2, derde lid, van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt kan de begunstigde zich bij het onderzoek laten bijstaan door een vertrouwenspersoon."

Artikel 4

7. Overeenkomstig artikel 4, § 2, van het ontwerp kan de begunstigde het bewijs van het tegendeel leveren met betrekking tot het vermoeden van het bestaan van een huishouden. Op de vraag waarom die mogelijkheid enkel aan de begunstigde wordt gelaten en niet aan de Dienst, in tegenstelling tot wat wordt bepaald in het huidige artikel 7, § 3, tweede lid, van de wet van 27 februari 1987, antwoordde de gemachtigde het volgende:

> "In de praktijk zal Iriscare steeds het Rijksregister raadplegen om na te gaan of er sprake is van een huishouden (toepassing van het vermoeden, zoals voorzien in art. 4, § 2 ontwerpbesluit). Wanneer op basis hiervan het bestaan van een huishouden vermoed wordt, is het enkel voor de begunstigde van belang dat hij het tegenbewijs kan leveren (d.w.z. aanspraak maken op een hogere THAB). Wanneer op basis van de gegevens van het Rijksregister geen huishouden wordt vermoed, is het niet in het belang van de begunstigde om hiervan het tegenbewijs te leveren. Dit kan immers aanleiding geven tot de ontvangst van een lagere THAB."

Met die uitleg kan worden ingestemd.

Artikel 24

8. Luidens artikel 24, § 3, vierde lid, van het ontwerp zijn het tweede en het derde lid van die paragraaf, die betrekking hebben op de indexering van het deel van het inkomen dat niet in aanmerking wordt genomen voor het bepalen van de tegemoetkoming, "van overeenkomstige toepassing op de in artikel 8, § 1, van de ordonnantie [van 10 december 2020] bedoelde bedragen". Die laatste bepaling handelt over de bedragen van de tegemoetkoming zelf. Aangezien het onderwerp van het voormelde vierde lid heel anders is dan dat van de eraan

[7] Deze bepaling komt reeds voor in artikel 10, § 2, zesde lid, van het koninklijk besluit van 22 mei 2003.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

voorafgaande leden, kan het beter worden omgevormd tot een afzonderlijk artikel dat in een afzonderlijk hoofdstuk wordt opgenomen. Overigens lijkt ook het eerste lid van artikel 24, § 3, van het ontwerp van toepassing te moeten worden verklaard.

Artikel 28

9. Artikel 28, § 2, eerste lid, van het ontwerp heeft betrekking op de bewijswaarde van gegevens verkregen bij het Rijksregister van de natuurlijke personen. In artikel 4, derde lid, van de wet van 8 augustus 1983 'tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen' wordt evenwel reeds de bewijswaarde geregeld van de gegevens die in het Rijksregister worden opgenomen. De gemachtigde bevestigde dat het niet de bedoeling is om af te wijken van die regeling en dat de ontworpen bepaling dan ook kan worden weggelaten.

Om dezelfde reden kan in artikel 29, § 2, tweede lid, van het ontwerp beter enkel worden verwezen naar "de gegevens bedoeld in het eerste lid, 2° tot 5°," in plaats van naar "de gegevens, zoals bedoeld in het voorgaand lid".

Artikel 29

10. Het is raadzaam om de verhouding te verduidelijken tussen artikel 29, § 3, van het ontwerp, dat betrekking heeft op het inwinnen van bijkomende inlichtingen tijdens het onderzoek van de aanvraag, en artikel 3, tweede tot zevende lid, ervan dat betrekking heeft op het vragen van bijkomende inlichtingen om de graad van verminderde zelfredzaamheid vast te stellen. De evaluatie van de zelfredzaamheid gebeurt immers noodzakelijk tijdens dat onderzoek van de aanvraag.

Artikel 31

11. Uit artikel 31, § 1, tweede lid, van het ontwerp blijkt niet binnen welke termijn de Dienst alsnog een beslissing moet treffen als hij geen beslissing kan treffen binnen zes maanden. Op de vraag of dat niet beter wordt geregeld, antwoordde de gemachtigde als volgt:

> "Wij stellen voor de ontworpen bepaling zo aan te passen dat in de mededeling aan de begunstigde de termijn wordt aangegeven waarbinnen vermoedelijk wel kan worden beslist."

Met dat voorstel kan alvast worden ingestemd, maar het is ook wenselijk om te voorzien in een maximumtermijn voor het nemen van die beslissing. De omstandigheid dat de beslissing uitwerking heeft tot op de datum waarop het recht op tegemoetkoming is ontstaan, zoals wordt bepaald in de artikelen 34 en 35, § 1, van het ontwerp, neemt immers niet weg dat de aanvrager zich in onzekerheid bevindt over het gevolg dat aan zijn aanvraag zal worden gegeven.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

12. Om dezelfde reden rijst de vraag waarom niet wordt voorzien in een maximumduur van de schorsing van de beslissingstermijn in het geval dat de Dienst inlichtingen vraagt aan de begunstigde of aan een instelling overeenkomstig artikel 31, § 2, van het ontwerp. De gemachtigde antwoordde daarop als volgt:

> "Gelet op het voorgaande, stellen wij voor de ontworpen bepaling zo aan te passen dat na de periode van schorsing (d.w.z. de vermoedelijke periode die door de Dienst in de mededeling aan de begunstigde werd aangegeven) wordt beslist op basis van de beschikbare gegevens."

Met dat voorstel kan worden ingestemd.

Artikel 40

13. Artikel 40, § 2, van het ontwerp voorziet in verschillende tijdstippen voor het ingaan van de nieuwe beslissing na een ambtshalve herziening, naargelang de reden van die ambtshalve herziening. Daardoor ontstaan verschillende behandelingen van verscheidene categorieën van begunstigden. Op de vraag om die verschillende behandelingen te verantwoorden, antwoordde de gemachtigde het volgende:

> "Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat personen die zich in eenzelfde situatie bevinden, op verschillende wijze behandeld worden. De begunstigde waarvan de beslissing bijvoorbeeld wordt herzien op grond van een wijziging in de graad van zelfredzaamheid bevindt zich echter in een verschillende situatie dan de begunstigde waarvan de beslissing bijvoorbeeld wordt herzien op grond van daling van zijn inkomsten.
>
> Zelfs indien alle begunstigden waarvan de beslissing wordt herzien zich in eenzelfde situatie zouden bevinden, is een uitzondering op de algemene regel (ingang van de herzieningsbeslissing op de 1ste van de maand volgend op de gewijzigde toestand) als volgt verantwoord. Algemeen geldt dat de begunstigde iedere wijziging met impact op de THAB moet meedelen (art. 41, § 1 ontwerpbesluit). Doet hij dit niet, dan kan de daling van zijn inkomsten (met in de regel een verhoging van zijn THAB), nog door Iriscare zelf worden vastgesteld. We achten het niet rechtvaardig dat voor een begunstigde die nalaat de verplichte melding te doen de herzieningsbeslissing al zou ingaan volgend op de gewijzigde toestand. Vanuit dezelfde optiek mag de begunstigde die de stijging van zijn inkomsten (met in de regel een vermindering van zijn THAB) niet gesanctioneerd worden wanneer hij daarvan wél mededeling doet. Vandaar dat hier gekozen werd voor de kennisgeving als sleutelmoment."

Met die verantwoording kan worden ingestemd.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

Artikel 46

14. Bij artikel 46, vijfde en achtste lid, van het ontwerp krijgt de burgemeester onder meer de taak om de juistheid te bevestigen van de gegevens van een aanvraag van nabestaanden tot uitbetaling van vervallen en nog niet-uitbetaalde tegemoetkomingen bij overlijden, alsook om bij terugzending wegens overlijden, de aan hem bezorgde kennisgeving te bezorgen aan de nabestaanden die voor uitbetaling in aanmerking komen. Aldus worden aan de burgemeester een aantal taken of bevoegdheden opgedragen in verband met de betaling van vervallen en bij het overlijden van de begunstigde niet uitbetaalde tegemoetkomingen.

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie kan weliswaar taken opleggen aan de overheden van gemeenten met het oog op de uitoefening van haar materiële bevoegdheden overeenkomstig artikel 6, § 1, VIII, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen', maar voor het opleggen van zo'n opdracht is ook een rechtsgrond vereist, die hier niet voorhanden is. Voor dergelijke opdrachten kan ook niet worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van het Verenigd College.[8] Zolang geen dergelijke rechtsgrond voorhanden is kunnen de ontworpen bepalingen geen doorgang vinden.

Artikel 53

15. Artikel 53, § 1, van het ontwerp houdt in dat in een overgangsfase voor de evaluatie van de graad van verminderde zelfredzaamheid nog een beroep wordt gedaan op de artsen of de multidisciplinaire teams die zijn aangewezen door of onder het toezicht staan van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid. Een dergelijke werkwijze strookt evenwel niet met artikel 94, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat inhoudt dat de federale instanties die door de bestaande federale regelgeving worden belast met bevoegdheden in aangelegenheden waarvoor de gemeenschappen en gewesten bevoegd zijn geworden, "die bevoegdheden uitoefenen *volgens de procedures door de bestaande regels bepaald, zolang hun Parlementen en hun Regeringen die regels niet hebben gewijzigd of opgeheven*". Wanneer de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie zelf in een regeling voorziet, ook al gaat het hier om een overgangsregeling, kan ze geen beroep meer doen op die federale instanties.

De gemachtigde antwoordde daarop als volgt:

> "De uitvoering van de medische evaluatie door de DG Personen met een handicap zal ten laatste op 1 januari 2022 (evaluatie naar aanleiding van een aanvraag) of op 1 januari 2024 (evaluatie naar aanleiding van een aanvraag tot herziening of een ambtshalve herziening) worden stopgezet. De overgangsregeling laat toe de organisatie van de medische evaluatie inzake de THAB binnen Iriscare op efficiënte wijze af te stemmen op de medische evaluatie die voor de verhoogde gezinsbijslag moet plaatsvinden. De overgangsregeling laat ook toe de federale handleiding, die van 1987 dateert, te herzien met het oog op de actualisering en vereenvoudiging ervan.

[8] Artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 69 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 'met betrekking tot de Brusselse Instellingen'.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

De ontworpen regeling betreft bijgevolg een overgangsregeling met het oog op de continuïteit van de openbare dienst. Deze tijdelijke regeling is gebaseerd op het protocolakkoord, gevoegd bij de adviesaanvraag."

De argumentatie van de gemachtigde komt neer op het benadrukken van de wenselijkheid van deze regeling, die door de Raad van State niet in twijfel wordt getrokken. Dat neemt echter niet weg dat het opleggen van taken aan de voormelde federale instanties niet mogelijk is. Dat zou enkel kunnen na het sluiten van een samenwerkingsakkoord, waarbij dan nog de vraag rijst welke eigen bevoegdheid de federale overheid bij zo'n samenwerkingsakkoord zou inbrengen, nu de bevoegdheid inzake de THAB is overgedragen aan de gemeenschappen.

Wel is het mogelijk dat het Verenigd College in een overgangsregeling de artsen of de multidisciplinaire teams die voorheen door de Directie-generaal Personen met een handicap van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid waren aangeduid, zelf aanwijst of erkent als instanties die in de overgangsfase de graad van zelfredzaamheid evalueren volgens de in de overgangsbepaling aangeduide factoren. In dat geval treden die artsen en multidisciplinaire teams niet op als vertegenwoordigers van de federale overheid, maar van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

*

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTÉE DU PROJET

2.1. Le projet d'arrêté du Collège réuni de la Commission communautaire commune, soumis pour avis, a pour objet de pourvoir à l'exécution de l'ordonnance du 10 décembre 2020 'relative à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées'. Différentes dispositions du projet se basent sur la réglementation fédérale existante, à savoir soit sur des dispositions de la loi du 27 février 1987 'relative aux allocations aux personnes handicapées' [1], soit, en ce qui concerne certains aspects liés au fond, sur le régime inscrit dans l'arrêté royal du 5 mars 1990 'relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées' [2], soit, en ce qui concerne les aspects procéduraux, sur l'arrêté royal du 22 mai 2003 'relatif à la procédure concernant le traitement des dossiers en matière des allocations aux personnes handicapées' [3].

Les principales modifications par rapport à la réglementation fédérale existante relative à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées (ci-après : APA) sont les suivantes :

- l'évaluation du degré de réduction d'autonomie se fait désormais par un médecin ou une équipe pluridisciplinaire désigné(e) par l'Office bicommunautaire de la santé, de l'aide aux personnes et des prestations familiales (ci-après : l'Office) et au moyen d'un guide établi par les membres du Collège réuni qui ont le bien-être et la santé dans leurs attributions (ci-après : les ministres) (articles 2 et 3 du projet) ;
- le montant du revenu qui n'est pas pris en compte pour le calcul de l'allocation est dorénavant déterminé au moyen de deux catégories, la catégorie B étant composée des personnes handicapées qui forment un ménage et la catégorie A étant composée de toutes les autres personnes handicapées (article 24) ;
- les cas dans lesquels il peut être procédé d'office à une révision sont simplifiés (article 40) ;
- il est prévu un contrôle à l'aide d'un échantillonnage (article 42) ;
- le projet dispose expressément que l'Office conclut les contrats nécessaires avec l'établissement de crédit chargé du paiement et avec les établissements de crédit des bénéficiaires de l'allocation (article 43) ;

[1] Les articles 4, 33, 49, 50 et 51 du projet se fondent respectivement sur les articles 7, § 3, 10, 16, § 2, 16, §§ 7 et 8, et 16, § 6, de la loi du 27 février 1987.

[2] Les articles 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 et 53 du projet sont basés respectivement sur les articles 3, 6, § 1, 6, §§ 2 et 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 22*bis*, 4, 3 et 3*bis* de l'arrêté royal du 5 mars 1990.

[3] Les articles 3, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 45, 46 et 47 s'inspirent respectivement des articles 10, § 2, 3, 4, 6, 9, 10, §§ 1er et 3, 11, 13, 14, alinéa 1er, 15, 21, 17, 22, 23, §§ 1er à 3, 20*bis*, 24, 27, 34 et 28 de l'arrêté royal du 22 mai 2003.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

- les cas dans lesquels il peut être renoncé d'office au recouvrement d'allocations payées indûment sont étendus (article 50) ;
- l'obligation est instaurée pour le bénéficiaire de mentionner, lors de la demande de l'allocation, s'il a reçu ou reçoit des formes similaires d'aide, ainsi que d'en indiquer le montant (article 52).

2.2. Le projet règle notamment :

- la façon dont la réduction d'autonomie est déterminée (articles 2 et 3) ;
- la définition de la notion de « ménage » (article 4) ;
- ce qu'il y a lieu d'entendre par le « revenu » du ménage et selon quels critères et de quelle façon le montant de ce revenu est fixé (articles 5 à 23), ainsi qu'à concurrence de quels montants le revenu n'est pas pris en compte (article 24, § 1er), selon que la personne appartient à la catégorie A ou B (article 24, § 2), et la manière dont les montants précités sont indexés (article 24, § 3) ;
- par qui, à partir de quand et de quelle façon une demande peut être introduite (articles 25 à 27) ;
- le traitement de la demande par l'Office, y compris la force probante de certaines données (articles 28 à 30) ainsi que le délai dans lequel la décision relative à la demande doit être prise (article 31, §§ 1er et 2) et les intérêts moratoires dus par l'Office (article 31, §§ 3 et 4) ;
- le principe selon lequel l'allocation n'est octroyée que si elle est plus avantageuse que l'allocation d'intégration et l'allocation de remplacement de revenus que le demandeur reçoit déjà (article 32) ;
- les mentions contenues dans la décision et la façon dont celle-ci est communiquée (article 33), le moment auquel s'ouvre le droit à l'allocation (articles 34 et 35) et la durée de validité de la décision (article 36) ;
- les modalités suivant lesquelles la décision peut être retirée (article 37) et revue à la demande du bénéficiaire (article 38) ou d'office par l'Office (articles 39 et 40) ;
- les cas dans lesquels et la manière dont le bénéficiaire communique à l'Office une modification ayant une incidence sur l'allocation (article 41) ;
- la manière dont sont effectués les contrôles par l'Office au moyen d'échantillonnages (articles 42) ;
- le mode de paiement de l'allocation (articles 43 et 44) et des éventuelles avances (article 45), ainsi que le mode de paiement des allocations échues, non payées lors du décès du bénéficiaire (article 46) ;
- la suspension de l'allocation en cas de détention ou de prise en charge du bénéficiaire (article 47) ;
- le remboursement et le recouvrement des paiements indus, le délai dans lequel et la façon dont ceux-ci sont effectués, ainsi que les cas dans lesquels l'Office peut renoncer d'office au recouvrement (articles 48 à 51) ;
- l'obligation pour le bénéficiaire de mentionner, lors de la demande de l'allocation, s'il a reçu ou reçoit des formes similaires d'aide, ainsi que d'en indiquer le montant (article 52) ;

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

- la façon dont, à titre de mesure transitoire, le degré de réduction d'autonomie est déterminé, à savoir par les médecins ou les équipes multidisciplinaires désignés par le Service public fédéral Sécurité sociale ou sous le contrôle de celui-ci (article 53) ;
- l'entrée en vigueur de l'arrêté envisagé le 1er janvier 2021 (article 54).

FONDEMENT JURIDIQUE

3. L'arrêté envisagé trouve, en principe, un fondement juridique dans les dispositions de l'ordonnance du 10 décembre 2020 mentionnées au premier alinéa du préambule, sous réserve des observations suivantes.

Au lieu de viser l'article 20, alinéa 2, de l'ordonnance précitée, qui ne contient aucune délégation au Collège réuni, il convient de viser l'article 20, alinéa 4, de celle-ci. Cette disposition procure un fondement juridique à l'article 52 de l'arrêté en projet.

L'article 28, § 2, alinéa 2, de l'arrêté en projet, qui règle la force probante de certaines données, trouve entre autres un fondement juridique dans l'article 21, § 3, alinéa 5, de l'ordonnance du 10 décembre 2020, dans la mesure où il s'agit de données conservées sous format électronique. La référence à cette disposition procurant le fondement juridique doit dès lors être ajoutée dans le premier alinéa du préambule.

FORMALITÉS

4. Les articles 28 et 29, § 2, du projet, entre autres, règlent le traitement de données à caractère personnel relatives aux demandeurs et aux bénéficiaires, alors qu'il ne ressort pas du dossier transmis au Conseil d'État que le projet a été soumis à l'avis de l'Autorité de protection des données.

L'article 36, paragraphe 4, du règlement (UE) 2016/679 du Parlement européen et du Conseil du 27 avril 2016 'relatif à la protection des personnes physiques à l'égard du traitement des données à caractère personnel et à la libre circulation de ces données, et abrogeant la directive 95/46/CE (règlement général sur la protection des données)', combiné avec l'article 57, paragraphe 1, c), et le considérant 96 de ce règlement, imposent de consulter l'autorité de contrôle, en l'occurrence l'Autorité de protection des données visée dans la loi du 3 décembre 2017 'portant création de l'Autorité de protection des données', dans le cadre de l'élaboration d'une proposition de mesure législative devant être adoptée par un parlement national, ou d'une mesure réglementaire fondée sur une telle mesure législative, qui se rapporte au traitement. L'avis de l'Autorité de protection des données doit donc encore être recueilli avant que le projet puisse se concrétiser.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

La circonstance que l'avis de l'Autorité de protection des données a déjà été recueilli pour l'avant-projet devenu l'ordonnance du 10 décembre 2020 ne change rien à cette conclusion, étant donné qu'il s'agit en l'occurrence de nouvelles mesures complémentaires relatives au traitement des données à caractère personnel.

Si l'avis précité devait encore donner lieu à des modifications du texte soumis au Conseil d'État [4], les dispositions modifiées ou ajoutées devraient encore être soumises à la section de législation, conformément à la prescription de l'article 3, § 1er, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État.

EXAMEN DU TEXTE

Article 2

5. L'article 2 du projet habilite les ministres à établir un « guide » permettant d'évaluer le degré de réduction d'autonomie.

Comme le Conseil d'État, section de législation, l'a déjà relevé à plusieurs reprises dans le passé, l'attribution, par le Collège réuni, d'un pouvoir réglementaire à l'un ou plusieurs de ses membres ne peut être considérée comme admissible que pour autant que cette délégation ne concerne que des règles de détail ou d'un intérêt limité.

Les montants de l'allocation, qui varient de 1.062,55 euros à 7.132,63 euros [5], étant fixés selon le degré de réduction d'autonomie, le « guide » actuel, figurant dans l'arrêté ministériel du 30 juillet 1987 'fixant les catégories et le guide pour l'évaluation du degré d'autonomie en vue de l'examen du droit à l'allocation d'intégration', ne saurait être considéré comme une matière de nature secondaire ou d'un intérêt limité. Aussi, la tâche consistant à déterminer les critères permettant d'évaluer le degré de réduction d'autonomie appartient-elle au Collège réuni lui-même et ne peut être confiée aux ministres, sauf pour ce qui est des éléments secondaires desdits critères.

Le fait que le guide actuel ait déjà été établi par arrêté ministériel, ne change en rien cette conclusion [6]. Les articles 3 et 3*bis* de l'arrêté royal du 5 mars 1990 comportent d'ailleurs eux-mêmes déjà un certain nombre d'éléments permettant de déterminer le degré de réduction d'autonomie que la réglementation en projet délègue intégralement aux ministres.

[4] À savoir d'autres modifications que celles dont fait état le présent avis ou des modifications visant à répondre aux observations formulées dans le présent avis.

[5] Voir l'article 8, § 1er, de l'ordonnance du 10 décembre 2020.

[6] Cet arrêté ministériel a été pris sans consultation de la section de législation du Conseil.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

Article 3

6. Conformément à l'article 3, alinéa 6, du projet, l'examen du bénéficiaire est « soumis à la loi du 22 août 2002 relative aux droits du patient, ce qui implique entre autres que le bénéficiaire dispose du droit de se faire assister par une personne de confiance » [7]. Cette disposition est superflue – dès que lors l'applicabilité de cette loi découle de cette loi même – et est en outre source d'ambiguïté et de confusion. En effet, elle donne ainsi l'impression que cette loi ne s'applique pas lorsque le projet ne le prévoit pas expressément. Le délégué a confirmé que la disposition en projet pouvait être omise.

Si l'objectif est de rappeler spécifiquement que le bénéficiaire dispose du droit de se faire assister par une personne de confiance, on peut éventuellement écrire : « Conformément à l'article 7, § 2, alinéa 3, de la loi du 22 août 2002 relative aux droits du patient, le bénéficiaire peut se faire assister lors de l'examen par une personne de confiance ».

Article 4

7. Conformément à l'article 4, § 2, du projet, le bénéficiaire peut produire la preuve du contraire concernant la présomption de l'existence d'un ménage. À la question de savoir pourquoi cette possibilité n'est offerte qu'au seul bénéficiaire et non à l'Office, contrairement à ce que prévoit l'actuel article 7, § 3, alinéa 2, de la loi du 27 février 1987, le délégué a répondu ce qui suit :

> « In de praktijk zal Iriscare steeds het Rijksregister raadplegen om na te gaan of er sprake is van een huishouden (toepassing van het vermoeden, zoals voorzien in art. 4, § 2 ontwerpbesluit). Wanneer op basis hiervan het bestaan van een huishouden vermoed wordt, is het enkel voor de begunstigde van belang dat hij het tegenbewijs kan leveren (d.w.z. aanspraak maken op een hogere THAB). Wanneer op basis van de gegevens van het Rijksregister geen huishouden wordt vermoed, is het niet in het belang van de begunstigde om hiervan het tegenbewijs te leveren. Dit kan immers aanleiding geven tot de ontvangst van een lagere THAB ».

On peut se rallier à ces explications.

Article 24

8. Aux termes de l'article 24, § 3, alinéa 4, du projet, les alinéas 2 et 3 de ce paragraphe qui concernent l'indexation de la partie des revenus qui n'est pas prise en considération pour fixer l'allocation, « sont d'application par analogie aux montants visés à l'article 8, § 1er, de l'ordonnance [du 10 décembre 2020] ». Cette dernière disposition traite des montants de l'allocation elle-même. Le sujet de l'alinéa 4 précité étant fondamentalement différent de celui des alinéas qui le précèdent, mieux vaut en faire un article distinct qui sera

[7] Cette disposition apparaît déjà dans l'article 10, § 2, alinéa 6, de l'arrêté royal du 22 mai 2003.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

reproduit dans un chapitre distinct. Par ailleurs, il semble qu'il faille déclarer également applicable l'alinéa 1er de l'article 24, § 3, du projet.

Article 28

9. L'article 28, § 2, alinéa 1er, du projet concerne la valeur probante des données obtenues auprès du Registre national des personnes physiques. Or, l'article 4, alinéa 3, de la loi du 8 août 1983 'organisant un registre national des personnes physiques' règle déjà la valeur probante des données enregistrées par le Registre national. Le délégué a confirmé que l'intention n'est pas de déroger à cette règle et que la disposition en projet peut donc être omise.

Pour ces mêmes motifs, mieux vaut viser uniquement à l'article 29, § 2, alinéa 2, du projet « les données visées à l'alinéa 1er, 2° à 5°, » au lieu de « les données visées à l'alinéa précédent ».

Article 29

10. Il est recommandé de préciser comment s'articule l'article 29, § 3, du projet, qui a trait aux informations complémentaires devant être recueillies au cours de l'examen de la demande, avec l'article 3, alinéas 2 à 7 qui porte sur la demande de renseignements complémentaires permettant de fixer le degré de la réduction d'autonomie. En effet, l'évaluation d'autonomie s'effectue nécessairement au cours dudit examen de la demande.

Article 31

11. L'article 31, § 1er, alinéa 2, du projet ne fait pas apparaître dans quel délai l'Office doit prendre une décision lorsqu'il n'a pas pu y parvenir dans les six mois. À la question de savoir s'il ne vaudrait pas mieux le prévoir, le délégué a répondu ce qui suit :

> « Wij stellen voor de ontworpen bepaling zo aan te passen dat in de mededeling aan de begunstigde de termijn wordt aangegeven waarbinnen vermoedelijk wel kan worden beslist ».

On peut assurément se rallier à cette proposition mais il est également souhaitable d'instaurer un délai maximum dans lequel doit être prise cette décision. En effet, le fait que ladite décision produit ses effets jusqu'à la date d'ouverture du droit à l'allocation, ainsi que le prévoient les articles 34 et 35, § 1er, du projet, n'empêche pas que l'auteur de la demande se trouvera dans l'incertitude quant aux suites qui seront réservées à sa demande.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

12. Pour ces mêmes motifs, la question se pose de savoir pourquoi le projet n'instaure pas une durée maximale de suspension du délai prévu pour prendre une décision dans le cas où l'Office procède à une demande de renseignements auprès du bénéficiaire ou auprès d'une institution conformément à l'article 31, § 2, du projet. Le délégué y a répondu comme suit :

> « Gelet op het voorgaande, stellen wij voor de ontworpen bepaling zo aan te passen dat na de periode van schorsing (d.w.z. de vermoedelijke periode die door de Dienst in de mededeling aan de begunstigde werd aangegeven) wordt beslist op basis van de beschikbare gegevens ».

On peut se rallier à cette proposition.

Article 40

13. L'article 40, § 2, du projet prévoit des époques différentes de prise de cours de la nouvelle décision après une révision d'office, selon la raison de cette révision d'office. Cela donne lieu à une différence de traitement entre les diverses catégories de bénéficiaires. Invité à justifier ces différences de traitement, le délégué a répondu ce qui suit :

> « Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat personen die zich in eenzelfde situatie bevinden, op verschillende wijze behandeld worden. De begunstigde waarvan de beslissing bijvoorbeeld wordt herzien op grond van een wijziging in de graad van zelfredzaamheid bevindt zich echter in een verschillende situatie dan de begunstigde waarvan de beslissing bijvoorbeeld wordt herzien op grond van daling van zijn inkomsten.
>
> Zelfs indien alle begunstigden waarvan de beslissing wordt herzien zich in eenzelfde situatie zouden bevinden, is een uitzondering op de algemene regel (ingang van de herzieningsbeslissing op de 1ste van de maand volgend op de gewijzigde toestand) als volgt verantwoord. Algemeen geldt dat de begunstigde iedere wijziging met impact op de THAB moet meedelen (art. 41, § 1 ontwerpbesluit). Doet hij dit niet, dan kan de daling van zijn inkomsten (met in de regel een verhoging van zijn THAB), nog door Iriscare zelf worden vastgesteld. We achten het niet rechtvaardig dat voor een begunstigde die nalaat de verplichte melding te doen de herzieningsbeslissing al zou ingaan volgend op de gewijzigde toestand. Vanuit dezelfde optiek mag de begunstigde die de stijging van zijn inkomsten (met in de regel een vermindering van zijn THAB) niet gesanctioneerd worden wanneer hij daarvan wél mededeling doet. Vandaar dat hier gekozen werd voor de kennisgeving als sleutelmoment ».

Cette justification peut être accueillie.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

Article 46

14. L'article 46, alinéas 5 et 8, du projet investit notamment le bourgmestre de la mission de confirmer l'exactitude des données d'une demande émanant de proches et réclamant le paiement d'allocations échues et non encore payées en cas de décès de même que de faire parvenir, en cas de renvoi pour cause de décès, la notification qui lui a été transmise, aux proches éligibles au paiement. Ainsi le bourgmestre se voit-il confier un certain nombre de tâches et de pouvoirs concernant le paiement d'allocations échues et, dans le cas du décès du bénéficiaire, non encore payées.

S'il est vrai que la Commission communautaire commune peut imposer des missions aux autorités communales en vue de l'exercice de ses compétences matérielles conformément à l'article 6, § 1er, VIII, alinéa 2, de loi spéciale du 8 août 1980 'de réformes institutionnelles', un fondement juridique est néanmoins requis pour imposer une telle charge et celui-ci fait défaut. À l'égard de telles missions, on ne peut pas non plus s'appuyer sur le pouvoir général d'exécution du Collège réuni [8]. Tant que les dispositions en projet seront dépourvues d'un tel fondement juridique, elles ne sauraient se concrétiser.

Article 53

15. L'article 53, § 1er, du projet implique que, durant une période transitoire, on aura recours, dans le cadre de l'évaluation du degré de réduction d'autonomie, à des médecins désignés par le Service public fédéral Sécurité sociale ou à des équipes multidisciplinaires sous son contrôle. Un tel procédé ne se concilie toutefois pas avec l'article 94, § 1er, de la loi spéciale du 8 août 1980 qui emporte que les instances fédérales chargées, par la réglementation fédérale actuelle, d'attributions dans des matières pour lesquelles les Communautés et Régions sont devenues compétentes, « *continuent d'exercer ces attributions selon les procédures fixées par les règles existantes, tant que celles-ci n'auront pas été modifiées ou abrogées par leurs Parlements ou leurs Gouvernements* ». Lorsque la Commission communautaire commune prévoit elle-même une mesure, même si elle est transitoire, elle ne peut plus faire appel auxdites instances fédérales.

À ce sujet, le délégué a répondu comme suit :

> « De uitvoering van de medische evaluatie door de DG Personen met een handicap zal ten laatste op 1 januari 2022 (evaluatie naar aanleiding van een aanvraag) of op 1 januari 2024 (evaluatie naar aanleiding van een aanvraag tot herziening of een ambtshalve herziening) worden stopgezet. De overgangsregeling laat toe de organisatie van de medische evaluatie inzake de THAB binnen Iriscare op efficiënte wijze af te stemmen op de medische evaluatie die voor de verhoogde gezinsbijslag moet plaatsvinden. De overgangsregeling laat ook toe de federale handleiding, die van 1987 dateert, te herzien met het oog op de actualisering en vereenvoudiging ervan.

[8] Article 20 de la loi spéciale du 8 août 1980, combiné avec l'article 69 de la loi spéciale du 12 janvier 1989 'relative aux Institutions bruxelloises'.

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡

De ontworpen regeling betreft bijgevolg een overgangsregeling met het oog op de continuïteit van de openbare dienst. Deze tijdelijke regeling is gebaseerd op het protocolakkoord, gevoegd bij de adviesaanvraag ».

L'argumentation du délégué se résume à souligner l'opportunité de cette mesure que ne remet pas en cause le Conseil d'État. Il n'en demeure pas moins qu'il n'est pas possible d'investir les instances fédérales précitées de missions. Seul un accord de coopération pourrait le permettre mais la question se pose alors de savoir de quelle compétence propre l'autorité fédérale pourrait-elle se prévaloir à la suite d'un tel accord, dès lors qu'a été transférée aux communautés la compétence en matière d'allocation pour l'aide aux personnes âgées.

Il est néanmoins possible que, dans une période transitoire, le Collège réuni désigne ou agrée lui-même les médecins ou équipes multidisciplinaires – précédemment désignés par la Direction générale Personnes handicapées du Service public fédéral Sécurité sociale – comme instances destinées à évaluer, durant la période transitoire, le degré d'autonomie en fonction des facteurs précisés dans la disposition transitoire. Dans ce cas, ces médecins et équipes multidisciplinaires n'interviendront pas en tant que représentants de l'autorité fédérale mais de la Commission communautaire commune.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Annemie GOOSSENS Jo BAERT

‡LW-ADBVRFBFA-GIDFDVT‡